

T
A
J
E
M
S
T
V
Í

P
A
V
I
D
L
A

A
D
R
E
N
A
L
I
N

N
E
Z
P
E
Č
N
Í

Z
Á
V
I
S
L
S
T

T
R
E
S
T

**Počítačová hra,
která tě sleduje...**

U. Poznanski

FRAGMENT

EREBOS

Počítačová hra, která tě sleduje

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Ursula Poznanski
EREBOS – Počítačová hra, která tě sleduje – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

U. POZNANSKI

EREBOS

Hra, která zabíjí!

FRAGMENT

Leonovi

Začíná to vždy v noci. V noci krmím své plány temnotou. Jestli mám něčeho nadbytek, je to právě temnota. Je půdou, v níž se daří tomu, co chci, aby rostlo.

Kdybych si musel vybrat, vždy bych dal přednost noci před dnem, sklepu před zahradou. Jen po západu slunce se má zmrzačená stvoření odváží ze svých úkrytů, aby se nadýchala ledového vzduchu. Čekají, až jejich znetvořeným tělům propůjčím groteskní krásu. Návnada musí být krásná, aby kořist postřehla hák, až když je pevně zaseknutý v mase. Má kořist. Téměř bych ji chtěl obejmout, ač ji neznám. Jistým způsobem to ale udělám. Splyneme v jednu duši.

Temnotu vyhledávat nemusím, vždy mne obklopuje, šířím ji kolem sebe, jako by to byl můj dech. Jako zápach mého těla. Už se mi vyhýbají, a to je dobře. Všichni se kolem mne plíží, šeptají, s nepříjemným pocitem, se strachem. Myslí si, že je ode mne odpuzuje zápach, ale já vím, že je odpuzuje temnota.

1.

Tři hodiny a deset minut a Colin pořád nikde. Nick si na asfaltu dribloval basketbalovým míčem; chytil ho vždy pravou rukou, pak levou, pak zase pravou. Vždycky, když se míč dotkl země, ozvalo se krátké zpěvné zadunění. Snažil se udržovat rytmus. Ještě dvacetkrát – když tady Colin do té doby nebude, půjde Nick na trénink sám.

Pět, šest. To Colinovi nebylo podobné, že by nic neřekl a nepřišel. Moc dobře věděl, jak rychle trenér Betthany vyhazuje hráče z týmu. A měl vypnutý mobil, určitě si ho už zase zapomněl nabít. Deset, jedenáct. Ale že zapomněl na basket, na své spoluhráče a tým? Osmnáct. Devatenáct. Dvacet. Colin nikde. Nick vzdychl a popadl balon pod paži. Taky dobře, aspoň dnes konečně nastrčil nejvíc košů on.

Trénink byl opravdu namáhavý a Nick se po dvou hodinách koupal v potu. Na bolavých nohou se dovedl do sprchy, vystavil se proudu horké vody a zavřel oči. Colin se neobjevil a Betthany se samozřejmě hrozně naštvál. Svůj vztek si vybil na Nickovi, jako by za Colinovu nepřítomnost mohl on.

Nick si umyl vlasy (podle trenéra Betthanyho byly příliš dlouhé) a sepnul je vytahanou gumičkou do culíku. Odešel z haly jako poslední, venku už byla tma. Když sjížděl po eskalátoru do metra, vylovil z kapsy mobil a zmáčkl tlačítko rychlé volby, kde měl uloženo Colinovo číslo. Po druhém zazvonění naskočila hlasová schránka. Nick zavěsil, aniž by zanechal zprávu.

Máma ležela na gauči, četla jeden ze svých kadeřnických časopisů a dívala se u toho na televizi.

„Dneska máme jen párky,“ prohlásila, jen co za sebou Nick zabouchl dveře. „Jsem úplně vyřízená. Donesl bys mi z kuchyně aspirin?“

Nick hodil tašku s věcmi na trénink do kouta a nechal ve sklenici vody rozpustit tabletu aspirinu s vitamínem C. Párky, super. Měl strašlivý hlad.

„Táta není doma?“

„Ne, přijde později. Kolega z práce má narozeniny.“

Nick bez velké naděje prozkoumal ledničku, jestli v ní nenajde něco lepšího než párky – třeba zbytky pizzy ze včera –, ale neuspěl.

„Co říkáš té aféře se Samem Lawrencem?“ zavolala máma z obývacího pokoje. „Hrůza, co?“

Sam Lawrence? To jméno mu připadalo známé, ale nemohl si k němu přiřadit žádný obličej. Když byl tak zničený jako dnes, šly mu máminy zašifrované zprávy dost na nervy. Donesl jí objednaný koktejl na bolest hlavy a přemýšlel, jestli si taky nemá jeden namíchat.

„Byli jste u toho, když si pro něho přišli? Paní Gillingerová mi o tom dnes vyprávěla, když jsem jí dělala melír. Pracuje ve stejné firmě jako Samova matka.“

„Trochu mi napověz – Sam Lawrence chodí k nám do školy?“

Máma se na něj nesouhlasně zadívala. „No jasně! Je dva roky pod tebou. A teď ho vyloučili. Tys ten skandál nezaznamenal?“

Ne, to Nick opravdu nezaznamenal, ale matka ho o všem velmi ochotně informovala.

„Našli v jeho skříňce zbraně! Zbraně! Podle všeho to byla jedna pistole a dva vystřelovací nože. Kde sežene patnáctiletý kluk pistoli? Můžeš mi to říct?“

„Ne,“ řekl Nick podle pravdy. Jemu celý skandál, jak to jeho matka nazývala, utekl. Vzpomněl si na šílené střelce na amerických školách a bezděčně se otřásl. Byli takoví lidé i u nich? Měl sto chutí zavolat Colinovi, ten by o tom možná věděl víc, ale Colin to beztak zase nezvedne, lenoch. Asi to tak ale bylo lepší, protože máma možná zase přeháněla a tenhle Sam Lawrence měl ve skříňce leda tak vodní pistolku a kapesní nůž.

„To je opravdu hrůza, co všechno se může pokazit, když děti rostou,“ řekla matka a podívala se na Nicka pohledem, který jako by říkal: *Ty můj drobečku, zlatíčko, ty moje děťátko, ty bys přece něco takového nikdy neudělal, že ne?*

Právě kvůli tomuhle matčinu výrazu Nick často přemýšlel, jestli by se přece jen neměl odstěhovat k bratrovi.

„Tys byl včera nemocný? Bethany pěkně nadával!“

„Ne. Všechno je v pohodě.“ Colinovy zarudlé oči se soustředily na zeď školní chodby těsně nad Nickovou hlavou.

„Fakt? Vypadáš děsně.“

„Jasně. Jen jsem minulou noc moc nespal.“

Colin věnoval Nickovi letmý pohled a pak se znovu zahleděl do zdi. Nick měl sto chutí zlostně zafunět. Nedostatek spánku Colinovi přece nikdy nevadil.

„Byls někde venku?“

Colin zavrtěl hlavou a dredy se mu rozlétly na všechny strany.

„Tak jo. Ale jestli je to zase kvůli tvému tátovi...“

„S tátou je všechno v pohodě, jasný?“ Colin se protáhl kolem Nicka a vešel do třídy – nesedl si ovšem na své místo, ale došoural se k oknu k Danovi a Alexovi, kteří tam stáli hluboce zabraní do hovoru.

Dan a Alex? Nick nevěřícně zakroutil hlavou. Oba byli tak mimo, že jim Colin vždycky říkal jen Manekýni. Manekýn číslo 1 (Dan) jednoznačně dost nevyrostl a člověk z něho měl pocit, že se to snaží dohnat obzvláště velkým pozadím, na kterém se rád škrábal. Manekýn číslo 2 (Alex) během vteřiny dokázal změnit barvu obličeje z barvy zdi na krvavě rudou. A to vždy, když ho někdo oslovil.

Chtěl se u nich Colin hlásit o místo Manekýna číslo 3?

„To nechápu,“ zamumlal Nick.

„Samomluva?“ Za Nickem se vynořil Jamie, pleskl ho rukou přes rame- no a poslal svou polorozpadlou tašku po zemi přes celou třídu. Zašklebil se na Nicka a ukázal při tom řadu nejkřivějších zubů, jaké se na této škole daly najít.

„Samomluva je špatné znamení. Jedna z prvních známek schizofrenie. Už taky slyšíš hlasy?“

„Blbost.“ Nick do Jamieho přátelsky dloubl. „Ale Colin se bratříčkuje s Manekýnama.“

Podíval se znovu tím směrem a ztuhl. Počkat. To nebylo bratření, on se jim podroboval. Colin nasadil prosebný výraz, jaký u něj Nick ještě nikdy neviděl. Zcela bezděčně udělal několik kroků jejich směrem.

„... nevím, co ti to udělá, když mi dáš pár tipů,“ zaslechl Nick, jak říká Colin.

„To nejde. A nedělej se, víš to sám,“ řekl Dan a zkrřížil ruce na svém ob- tloustlém bříše. Na kravatě školní uniformy měl trochu míchaných vajec od snídaně.

„Ale no tak – jen něco. A jasně že to na tebe neprásknu.“

Alex se pochybovačně díval na Dana; ten zářil radostí nad tím, jak se situace vyvíjí.

„Zapomeň. Jindy se vždycky nehorázně vychloubáš, tak se teď o sebe postarej sám.“

„Aspoň...“

„Ne! A buď už konečně zticha!“

Za chvílku. Za chvílku se Colin napřáhne a ukáže Danovi, zač je toho loket. Za chvílku.

Ale Colin jen sklonil hlavu a pozoroval špičky svých bot.

Tady něco nehrálo. Nick se dolou dal k oknu a přidal se k trojici spolužáků.

„Tak co, jak se vede?“

„Potřebuješ něco?“ zeptal se Dan útočně.

Nick se podíval na něj a pak na dva ostatní kluky.

„Od tebe ne,“ odpověděl. „Od Colina.“

„Nevidíš, že se zrovna baví s náma?“

Nickovi překvapením zaskočilo. Jak to s ním mluví?

„Ale? Fakt, Dane?“ odvětil pomalu. „A o čem by se s váma asi tak mohl bavit? O nejnovějších módních trendech?“

Colin se na něho rychle podíval svýma černýma očima, ale neřekl jediné slovo. Kdyby neměl tak tmavou pleť, Nick by přísahal, že se červená.

To snad nemůže být pravda! Provedl Colin něco a Dan o tom věděl? Vydíral ho?

„Coline,“ řekl Nick hlasitě, „jdeme s Jamiem a ještě někým po škole do Camden Lock. Jdeš taky?“

Trvalo dlouho, než Colin odpověděl.

„Ještě uvidím,“ řekl a díval se při tom upřeně z okna. „Ale radši se mnou nepočítejte.“

Dan s Alexem si vyměnili výmluvný pohled, ze kterého měl Nick nepříjemný pocit v žaludku.

„O co tu vlastně jde?“ Chytil kamaráda za rameno. „Coline, no tak, co je?“

Byl to Dan, ten směšný tlustoch, kdo sundal Nickovu ruku z Colinova ramene. „Nic, co by se tě týkalo. Nic, čemu bys rozuměl.“

V půl šesté byla Northern Line plná až do posledního místečka. Nick a Jamie na cestě do kina stáli vmáčknutí mezi unavenými, potíciemi se lidmi. Čas od času se Nick postavil na špičky, aby se vyvýšil nad dav a nadýchal se

trochu čerstvějšího vzduchu. Jamie byl beznadějně zaklíněn mezi byznysmeny v obleku a matronu s obrovským poprsím.

„Já ti říkám, že na tom něco nehrálo,“ trval na svém Nick. „Dan se choval ke Colinovi jako ke sluhovi. A ke mně jako k malému dítěti. Příště...“ Nick se zarazil. Co by příště udělal? Dal Danovi jednu do nosu? „Příště mu ukážu, zač je toho loket,“ dokončil.

Jamie pokrčil rameny, na víc pohybu nebylo místo. „Myslím, že si něco namlouváš,“ řekl lhostejně. „Třeba Colin doufá, že mu Dan pomůže se španělštinou. Doučuje spoustu lidí.“

„Ne, o nic takového nešlo. Musel bys je slyšet!“

„Tak má možná něco v plánu.“ Jamie se zazubil tak, že mu byly vidět i stoličky. „Dělá si z těch dvou srandu, nedošlo ti to? Jako tehdy, když namluvil Alexovi, že má o něho zájem Michelle. To bylo divadýlko na několik týdnů!“

Proti své vůli se Nick rozesmál. Colin v tom byl tak přesvědčivý, že Alex chudinku Michelle doslova pronásledoval. Samozřejmě to pak celé prasklo a Alex se pěkně dlouho nedokázal zbavit barvy přezrálého rajčete.

„To už je dva roky, to nám bylo akorát čtrnáct,“ řekl Nick. „A byla to dětská zábava.“

Dveře metra se otevřely, pár lidí vystoupilo, nepoměrně víc se jich vmáčklo dovnitř. Mladá žena s vysokými podpatky šlápla celou svou vahou Nickovi na nohu a bolest, která následovala, mu v několika dalších minutách nedovolila myslet na nic jiného, natož na Colinovo podivné chování.

Teprve později, když seděli v temném sále kina a na obrovském plátně běžely reklamy, vybavil si Nick znovu ranní scénu s Colinem a těmi dvěma cvoky. Alexův dychtivý pohled, Danův nadřazený úsměv. Colinovy rozpaky.

Kdepak doučování, to ani náhodou.

Za celý víkend se Colin neobjevil ani neozval a také v pondělí prohodil s Nickem jen to nejnnutnější. Vypadalo to, že je pořád v pohybu. O jedné z přestávek ho Nick zahlédl, jak přistrčil něco Jeromovi. Něco tenkého, z lesklého plastu. Jerome dělal, jako že ho to moc nezajímá, a Colin mluvil, horečně u toho gestikuloval a nakonec odběhl.

„Nazdar, Jerome,“ přistoupil k němu Nick očividně v dobré náladě. „Hele, co ti to teď Colin dával?“

Pokrčení rameny. „Ale, nic zvláštního.“

„Tak mi to přece ukaž!“

Chvilí to vypadalo, že Jerome sáhne do kapsy u bundy, ale nakonec si to rozmyslel.

„Proč tě to zajímá?“

„Jen tak. Čirá zvědavost.“

„Není to nic důležitýho. A vlastně, zeptej se Colina.“ S těmito slovy se Jerome otočil a přidal se ke skupince diskutující o nejčerstvějších fotbalových výsledcích.

Nick vyndal ze skříňky učebnice na angličtinu a vlekl se do třídy, kde se jeho pohled jako vždy nejdříve zastavil u Emily. Něco kreslila, soustředěná a se skloněnou hlavou. Tmavé vlasy jí padaly až na papír.

Odtrhl od té scény oči a vydal se směrem ke Colinovu místu – tam ale trůnil Manekýn Alex. Měli s Colinem hlavy u sebe a něco si šuškali.

„Ty mi taky můžeš,“ zamumlal Nick a zamračil se.

Další den Colin nepřišel do školy.

„To může být úplně cokoli. Hej, normálně jsem přece já ten nedůvěřivý!“ Jako na potvrzení svých slov zabouchl Jamie dvířka od skříňky. „Nenapadlo tě třeba, že se Colin do někoho zabouch? To se pak většina lidí chová trochu jako cvok.“ Jamie zakoulel očima. „Třeba do Glorie, kdoví? Nebo do Brynne. Ne, do té ne, ta běhá jen za tebou, ty casanovo.“

Nick ho poslouchal jen na půl ucha, protože o kousek dál na chodbě, u záchodů, stáli dva kluci ze sedmičky. Dennis a... někdo, na jehož jméno si Nick hned nevzpomněl. Každopádně Dennis tomu druhému cosi horlivě vykládal a současně mu něco strčil pod nos: tenký čtverhranný balíček. Celá scéna byla Nickovi velmi povědomá. Ten druhý se zazubil a nenápadně strčil balíček do tašky.

„Možná že Colin propadl naší sladké Emily Carverové,“ přemítal Jamie neúnavně dál. „Na té si ale vyláme zuby, to by ta jeho nálada byla vysvětlitelná. A nebo že by propadl našemu miláčkovvi, Helen!“ Jamie pleskl po zadku obtloustlé děvče, které se zrovna kolem něj chtělo protáhnout do třídy.

Helen se otočila a dala mu takovou ránu, že Jamie odlétl přes kus chodby. „Dej ty svoje pracky pryč, blbče,“ zasyčela.

Po několikavteřinovém šoku se Jamie rychle vzpamatoval. „No jo. Ale přijde mi to těžký, když se na tebe podívám. Bedary a špeky, to já rád!“

„Nech ji na pokoji,“ řekl Nick. Jamie se na něho překvapeně zadíval.

„Co se s tebou stalo? Dal ses teď někdy ke Greenpeace? Abys mohl zachraňovat velryby nebo tak něco?“

Nick neodpověděl. Vždycky, když slyšel, jak Jamie vtipkuje na Helenin účet, měl pocit, jako by střílel rachejtle na kanystr s benzinem.

V televizi běželi Simpsonovi. Nick seděl v teplákách na gauči a krmil se vystydými špagetami přímo z plastové krabičky.

Máma ještě nebyla doma. Musela mít zase naspěch a určitě si nesbalila všechno, co potřebovala, protože půlka její „bedny s náradím“ se válela roztroušená po zemi v obýváku. Nick při vstupu do pokoje šlápl na natáčku a málem se natáhl jak široký tak dlouhý. Máma je ztělesněný chaos.

Z ložnice, kde právě spal táta, se ozývalo chrápání a na dveřích visela cedulka „Prosím nerušit – spím do zásoby“.

Krabice od špaget už byla prázdná a Homer zrovna narazil autem do stromu. Nick zívl. Tenhle díl znal, kromě toho už za chvíli stejně musí jít na basket. Bez většího nadšení si sbalil věci. Třeba se dneska objeví Colin, když propásl minulý trénink. Zavolat mu a připomenout mu to by každopádně neškodilo. Nick to zkusil třikrát, ale vždy se ozvala jen hlasová schránka, a tu si Colin poslechl jednou za uherský rok.

„Kdo nebere hru vážně, nemá v tomhle týmu co dělat!“ Betthanyho řev hravě zaplnil celou halu. Členové zřetelně prořídlého družstva si rozpačité prohlíželi špičky svých bot. Betthany křičel na ty nesprávné, oni přece na trénink přišli. Ale bylo jich jen osm místo sedmnácti. Z osmi hráčů se ani nedaly vytvořit dva týmy, o střídání nemluvě. Colin samozřejmě nepřišel, ale chyběl i Jerome. Zvláštní.

„Co je s nima? To jsou všichni nemocní? Řádí teď v okolí akutní měknutí mozku?“ Nick doufal, že Betthany brzo ochraptí.

„Jestli se teď takhle bude chovat pořád, zůstanu příště taky doma,“ zamumlal a za odměnu směl udělat pětadvacet kliků.

Cestou domů se Nick ještě dvakrát pokusil Colinovi dovolat, ale bez úspěchu. Sakra.

Proč mu to vlastně tak vadilo? Jen proto, že se Colin choval jako blbec? Ne, ujasnil si po krátkém přemýšlení. To by mu bylo jedno. Ale jak to tak vypadalo, vymazal ho Colin ze dne na den ze svého života. Nick od něj chtěl aspoň slyšet proč.

Když přijel domů, šel nejdříve k sobě do pokoje a rozvalil se na vratké židli u psacího stolu. Zapnul počítač a otevřel e-mailovou schránku.

Od: Nick Dunmore <nick1803@aon.co.uk>

Komu: Colin Harris <colin.harris@hotmail.com>

Předmět: Vše ok?

Nazdar! Jsi nemocný, nebo se něco děje? Urazil jsem tě nebo tak něco? Jestli jo, nebylo to úmyslně.

A hele, co máš s Danem? Tenhle týpek je fakt zvláštní, na tom jsme se přece shodli...

Budeš zítra ve škole? Jestli máš nějaký problém, pojď si o tom promluvit.

CU

Nick

Klikl na tlačítko *odeslat*, pak otevřel prohlížeč a přihlásil se na chat basketbalového oddílu. Nikdo ale nebyl on-line, tak otevřel stránku *deviantart*. Stránku, kterou vytvořila Emily. Podíval se, jestli nezveřejnila nějakou novou kresbu nebo báseň. Byla neuvěřitelně nadaná.

Dnes našel dvě nové kresby, které si uložil na disk, a krátký blogový příspěvek. Před čtením zaváhal. Vždy musel překonat neviditelné bariéry, protože věděl, že to nebylo určeno jemu. Emily se snažila zůstat v anonymitě, ale měla ukecané kamarádky.

Nakonec ale rozpaky zahnal. Tady, na této stránce, byl Emily nablízku. Jako kdyby se jí dotýkal ve tmě.

V blogu Emily psala, že má pocit, jako by měla v hlavě prázdno. Přála si odjet na venkov, pryč z obrovského molochu zvaného Londýn. Pro Nicka bylo každé slovo jako bodnutí. Neuměl si představit, že by Emily jeho město a jeho život opustila. Příspěvek přečetl třikrát, pak teprve stránku zavřel.

Ještě jednou zkontrolovat e-mail. Od Colina žádná zpráva. Ani žádný nový tweet, a to už několikátý den. Nick vzdychl, prásknul s myší trochu silněji, než by se slušelo, a počítač vypnul.

Chemie byla za trest. Nick se s rostoucím zoufalstvím skláněl nad knihou a pokoušel se pochopit úlohu, kterou jim na tuto hodinu zadala paní uči-

telka Ganterová. Kdyby mu aspoň na konci roku stačilo céčko. Ale hůř než za B to nešlo, a vlastně to spíš muselo být A. Na medicínu chemické zoufalce neberou.

Vzhlédl. Před ním seděla Emily, tmavý cop jí padal na záda. Záda vůbec ne úzká, éterická, ale taková, na nichž byl vidět plavecký trénink. Stejně jako nohy, ty byly dlouhé a svalnaté a... Potřásl hlavou, aby vyhnal podobné myšlenky a začal se zase soustředit. Zatracená chemie. Kolik že molů bylo devatenáct gramů CH_4 ?

Hodina skončila až příliš brzo. Nick test odevzdal jako poslední, přesvědčený o tom, že paní Ganterová opravdu nebude mít radost. Emily už odešla; Nick se po ní automaticky rozhlížel a našel ji jen o pár metrů dál na chodbě. Mluvila s Rashidem, jehož enormní nos vrhal na stěnu stín připomínající zobák. Nick se pomalu o kousek přiblížil a předstíral, že něco hledá v tašce.

„Nesmíš to nikomu říct, je ti to jasný?“ Rashid Emily něco podával – plochý balíček zabalený do novin. Čtvercový, už zase. „Je to důležité. Budeš koukat, jaká je to jízda.“

Emilyin výraz mluvil za vše. „Na takový hlouposti nemám čas.“

Nick se zastavil kousek od nich a zaujatě sledoval nástěnku šachového kroužku.

„Nemám čas, taková blbost!“

„Zkus to! Na, tady.“

Pohled do strany Nickovi prozradil, že se Rashid pokusil balíček Emily dát, ale ta si ho nevezala. O krok ustoupila, zavrtěla hlavou a odešla. „Dej to někomu jinému,“ zavolala na Rashida přes rameno.

Jo, dej to mně, pomyslel si Nick. Co se to dělo? Jak to, že o těch balíčcích putujících mezi ostatními nikdo nemluvil? A jak to, že ho, zatraceně, ještě nikdo nedal jemu? Vždyť jinak přece vždycky o všem věděl!

Nick pozoroval Rashida, jak balíček strká do kapsy bundy a loudá se chodbou pryč. Pak narazil na Brynne, která zrovna domluvila s kamarádkou, oslovil ji, vytáhl balíček z kapsy...

„Kam tak zasněně koukáš?“ Na Nickovo rameno tvrdě dopadla něčí ruka. Jamie. „Jaká byla hrůzostrašná hodina chemie?“

„Hrůzostrašná,“ zamumlal Nick. „Cos myslel?“

„Jenom jsem to chtěl slyšet z první ruky.“

Pár lidí se zastavilo uprostřed chodby a zakrylo Nickovi výhled na Ra-

shida s Brynne; Nick šel blíž, ale transakce mezitím už proběhla. Rashid se odloukal svým typickým způsobem a i Brynne zmizela za nejbližším rohem.

„Sakra!“ zanedával Nick.

„Co je?“

„Ale, něco se děje. Naposledy Colin něco podstrčil Jeremymu a chovali se u toho hrozně tajuplně. Teď to zrovna chtěl vnutit Rashid Emily, ale ta ho odmítla, tak to hned zkoušel u Brynne.“ Přejel si rukou přes culík. „Zbytek jsem propásl. Ale chtěl bych vědět, o co jde.“

„Cédéčka,“ řekl Jamie střízlivě. „Nějaké pirátské kopie, počítám. Už jsem dneska dvakrát viděl, jak někdo někoho odtáhl do rohu a vnutil mu cédéčko. To je snad jedno, ne?“

Cédéčka. To by odpovídalo i formátu Rashidova balíčku. Pirátská kopie, která šla z ruky do ruky, možná nějaká zakázaná hudba. Pak nebylo nic divného, že to Emily odmítla. Jo, to bylo možné. Tahle myšlenka Nickovu zvědavost trochu uklidnila, ale na druhou stranu..., jestli je to jen cédéčko, proč o tom nikdo nemluvil? Naposledy, když po škole koloval zakázaný film, byl denním tématem rozhovorů. Ten, kdo ho už viděl, se vyžíval v sáhodlouhých popisech, zatímco ti ostatní jen závistivě naslouchali.

Ale teď? Bylo to, jako kdyby všichni hráli tichou poštu, jako kdyby po škole kolovalo tajné heslo. Zsvěcení mlčeli, šeptali, odlišovali se.

Nick se zamyšleně prodíral směrem k učebně angličtiny. Následující hodina byla docela nudná, Nick byl ponořen do svých myšlenek, a tak si teprve po dvaceti minutách vyučování všiml, že dnes chyběl nejen Colin, ale i Jerome.

Na Nickův psací stůl dopadalo teplé podzimní světlo a barvilo změř knih, sešitů a zmačkaných papírů dozlatova. Esej na angličtinu, nad kterou Nick už půl hodiny dumal, měla přesně tři věty, zato okraj stránky byl pokreslený kroužky, blesky a vlnovkami. Hrůza, prostě se nedokázal soustředit, myšlenky se mu stále toulaly někde jinde.

Slyšel mámu, která rachotila v kuchyni a ladila rádio. Whitney Houston zpívala *I will always love you* – čím si tohle vlastně zasloužil?

Hodil tužku na stůl, vyskočil a práskl dveřmi. Takhle to dál nešlo, prostě se nemohl zbavit myšlenek na to cédéčko. Jak to, že ho ještě neměl? A jak to, že mu o něm ještě nikdo neřekl? Znovu se pokusil zavolat Coli-

novi, ale ten to – kupodivu! – zase nezvedal. Nick mu namluvil pár nepříliš jemných slov do hlasové schránky, v seznamu našel Jeromovo číslo a stiskl tlačítko. Vyzváněcí tón zazněl poprvé, podruhé, potřetí – pak bylo spojení přerušeno. Sakra. Nick se zhluboka nadechl. Tohle bylo směšné. Napřáhl se, aby mohl vši silou hodit mobil zpátky do batohu, a vzápětí se zarazil. Kdesi v hlavě ho polechtal nový nápad. Vždyť měl přece i číslo na Emily.

Ještě než stihl vymyslet řadu důvodů, proč by jí volat neměl, stiskl tlačítko. Už zase mu do ucha zněl vyzváněcí tón, jednou, dvakrát...

„Haló?“

„Emily? Ehm, to jsem já, Nick. Chtěl jsem se tě jen na něco zeptat... Jde o dnešek... ve škole...“ Pevně zavřel oči, zhluboka dýchal.

„Myslíš ten úkol z chemie?“

„Ne. Emmm..., náhodou jsem zahlídl, jak ti Rashid něco dává. Můžeš mi říct, co to bylo?“

Trvalo několik vteřin, než Emily odpověděla. „Proč?“

„No, proto, že... Pár lidí se v poslední době chová divně, už sis toho všimla?“ Konečně z něho lezly celé věty. „A já si myslím, že to má co dělat s těma věcmi, co teď po škole kolují. Proto... Vždyť ty mi rozumíš. Rád bych věděl, o co jde.“

„To já sama nevím.“

„Rashid ti to neřekl?“

„Ne, vyptával se mě; chtěl toho vědět spoustu o mé rodině, ale do toho mu nic není. Jestli mám hodně volnosti a tak.“ Krátce a neradostně se zasmála. „A jestli mám vlastní počítač.“

„Aha.“ Nick se bezúspěšně pokoušel z téhle informace něco vytěžit. „Řekl ti, k čemu bys ten počítač mohla potřebovat?“

„Ne. Jenom řekl, že mi dá něco jedinečného, lepšího než všechno, co jsem zatím viděla, a že si to mám prohlídnout o samotě.“ Z Emilyina tónu bylo snadné odhadnout, co si o tom všem myslí. „Byl takový rozrušený a dotěrný. Ale tos přece viděl sám.“

Poslední věta zněla trochu ironicky. Nick cítil, jak zrudl.

„To jsem viděl,“ řekl. Nastala pauza.

„Co si myslíš, že to je?“ zeptala se nakonec Emily.

„Nemám tušení. Zeptám se Colina, až zas bude ve škole. Nebo... Teda, možná máš lepší nápad.“ Linka ztichla.

„Nemám,“ řekla pak Emily. „Upřímně řečeno, ještě jsem nad tím moc nepřemýšlela.“

Dřív, než vyslovil další větu, zhluboka se nadechl. „Mám se ti ozvat, kdybych něco zjistil? Teda, pokud to samozřejmě bude něco zajímavého.“

„Jo, určitě,“ řekla Emily. „Jasně. Ale teď už musím jít, mám ještě něco na práci.“

Po tomto rozhovoru se Nickova nálada zlepšila o sto procent. Colin mu taky mohl. On teď našel pojítko k Emily. A měl záminku, aby se jí mohl zase ozvat. Jen co bude vědět něco víc.

Colin už byl zase ve škole. Jako kdyby se nic nestalo, opřel se o svou skříňku, zazubil se na Nicka a přehodil si dredy přes rameno. „Měl jsem zánět v krku, něco takového jsem ještě nezažil,“ řekl a ukázal na svou šálu. „Takže nešlo ani telefonovat. Úplně jsem ochraptěl.“

Nick hledal v Colinově obličejí náznak lži, ale nic nenašel. „Betthany se naštvál jako už dlouho ne,“ řekl. „Proč ses mu neozval?“

„No jo. Mně bylo fakt hrozně. Ten starouš by si to neměl tak brát.“

Nick opatrně volil další slova. „Musí to být fakt nakažlivý, tahle nemoc. Především nás bylo jen osm. Absolutní rekord v neúčasti.“

Pokud byl Colin udivený, nedával to na sobě znát. „To se přece může stát.“

„Jerome taky chyběl.“

Jen malé přimhouření očí prozradilo Colinův náhle probuzený zájem. Nick na to hned zareagoval. „Když mluvíme o Jeromovi, cos mu to tuhle dal?“

Odpověď přišla, jako by ji vystřelil z pistole. „Nové album Linkin Park. Promiň, já vím, tobě bych to měl taky zkopírovat, do zítřka to budeš mít, o. k.“ A zabouchl dveře od skříňky, strčil si učebnice na matematiku pod paži a podíval se tázavě na Nicka. „Tak co, jdeme?“

Nick se s cuknutím probral z transu, do kterého ho Colinovo vysvětlení dostalo. Linkin Park! Co když si všechno to spiklenectví jen namlouval? Co když si s ním jeho vlastní fantazie zahrávala a chybějící studenty vysvětlovala vlna chřipkové epidemie? Tolik jich při bližším pohledu ani nechybělo. Když vešel do třídy, přepočítal Nick rychle své spolužáky. Chyběl Manekýn č. 2, kromě toho Jerome, Helen a tichý Greg. Ostatní, více či méně unavení, posedávali na lavicích.

Tak jo, pomyslel si Nick. Tak jsem si prostě všechno vymyslel. Žádné ohromující tajemství – jen Linkin Park. Zasmál se sám sobě a otočil se ke Colinovi, aby mu vylíčil Betthanyho včerejší záchvat vzteku. Ale Colin ho nebral na vědomí, díval se soustředěně na Dana, který stál na svém obvyklém místě u okna. Dan, s rukou ukrytou za břichem, zdvihl nenápadně čtyři prsty. Colin s uznáním pokývl a ukázal prsty tři.

Nickův pohled létal mezi těmi dvěma sem a tam, ale než dostal příležitost zeptat se Colina, co to mělo znamenat, vstoupil do třídy profesor Fornary. Ten jim během jedné hodiny naložil tolik úloh, že Nick nakonec ani neměl čas myslet na takové triviality, jako byly tři nebo čtyři natažené prsty.

2.

Na kuchyňském stole ležely peníze a neskutečně dlouhý nákupní seznam. Máma se teď věnovala jen trvalým. Jako kdyby podzim vyvolal v londýnských ženách touhu po čerstvě zvlněných vlasech. Nick studoval seznam se zachmuřeným čelem. Mražená pizza po kilech, kromě toho lasagne, rybí prsty a ochucené těstoviny, které stačí zalít horkou vodou. Nevypadalo to, že by se máma v dohledné době chystala vařit. Vzdychl, sbalil tři velké nákupní tašky a vydal se do supermarketu. Přitom si znovu vzpomněl na Danovo znamení a Colinovu němou odpověď. Viděl duchy? To si totiž myslel Jamie. „Ty se nudíš, starouši,“ konstatoval. „Potřebuješ nějaký koníček nebo přítelkyni. Mám ti domluvit rande s Emily?“

Nick popadl nákupní vozík a všechny myšlenky na školu zahnal. Jamie měl pravdu, bylo lepší věnovat se reálným problémům. Například otázce, jak má proboha domů odtáhnout těch dvacet lahví vody, které mu máma napsala na seznam.

Když Nick druhý den vstoupil do školy, chvěl se vzduch rozčilením. Ve vstupní hale bylo mnohem více studentů než normálně, postávali tam v malých skupinkách. Šeptali, šuškali si, jejich hlasy se slévaly do jednolitého šumu, ze kterého Nick nerozuměl ani slovo. Pozornost všech se soustředila na dva policisty, kteří cílevědomě kráčeli chodbou směrem k ředitelně.

V jednom rohu nedaleko od schodů zahlédl Nick Jamieho, který byl zabraný do rozhovoru s Manekýnem Alexem, Rashidem a ještě jedním klukem, na jehož jméno si Nick nemohl vzpomenout. Ale vlastně ano, jmenoval se Adrian, bylo mu třináct a normálně se se staršími studenty nepřátelil. Ale Nick ho poznal, protože příběh jeho rodiny obletěl celou školu, když sem před dvěma roky začal chodit: Adrianův otec se údajně oběsil.

„Tady!“ Jamie mával rukou vysoko nad hlavou, aby upoutal Nickovu pozornost. „Dneska to tu žije!“

„Proč jsou ve škole poldové?“

Jamie vycenil zuby. „Někdo se sem vloupal. Padouchové. Zlodějská

chátra. Ukradli devět počítačů, úplně nové notebooky, všechno to bylo vybavení na informatiku. Hledají teď v počítačové učebně nějaké stopy.“

Adrian přikývl. „A přitom bylo zamčeno,“ přidal se ostýchavě k rozhovoru. „To říkal pan Garth policistům, to jsem sly...“

„Buď zticha, mrňousi,“ zavrčel Alex. Beďary mu v obličeji úplně svítily – asi z toho rozčilení, domníval se Nick.

Měl najednou hroznou chuť tomu idiotovi jednu vrazit. Aby se na něho nemusel dál dívat, otočil se k Adrianovi. „Někdo se tam vloupal dveřmi?“

„No, to je právě to,“ řekl Adrian horlivě. „Dveře byly zamčené. Někdo musel ukrást klíč, ale pan Garth říká, že to je nemožné, že jsou všechny tři na svém místě, jeden z nich má dokonce on sám pořád u sebe...“

„Nicku?“ Tichý hlas přerušil proud Adrianovy řeči; Nickova ramena se lehce dotkla ruka s nehty nalakovanými průhledným lakem. Emily, pomyslel si Nick na vteřinu, ale hned se opravil. Emily nenosila na každém prstu tři prsteny a nevoněla tak... orientálně.

Otočil se a střetl se s Brynninýma očima modrýma jako voda. Jako kaluže.

„Nicky, mohl bys... Teda, mohli bychom... jenom na chvílku, někde o samotě...“

Alex se ušklíbl a přejel si jazykem rty, Nick aspoň v duchu zařal pěsti.

„O. k,“ řekl směrem k Brynne. „Ale jen na chvíli.“

Jeho naštvaný tón jí očividně nevadil, a pokud ano, nedávala to na sobě znát. Byla hezká, to bezpochyby, ale především byla ukecaná, a jak byl Nick přesvědčený, úplně hloupá. Teď se před ním pohupovala v bocích, škobrtala na vysokých podpatcích a vedla ho ke schodům dolů k tělocvičnám. Tady to v tuhle dobu bylo liduprázdné.

„Takže, Nicku,“ zašeptala. „Ráda bych ti něco dala. Je to hrozně super, fakt.“ Strčila ruku do tašky, zarazila se a ruku zase vytáhla.

Nick zíral na tašku. Došlo mu, o co půjde, a málem se na Brynne usmál.

„Ale předtím se tě ještě musím na něco zeptat.“ Naschvál pomalu si odhrnula pramínek vlasů z čela.

Jestli nechceš být zklamaná, tak se mě neptej, jak se mi líbíš.

„Tak mluv.“

„Máš počítač? Vlastní počítač, to je důležité. U sebe v pokoji.“

Konečně to bylo tady! „Jo, to mám.“

Spokojeně kývl.

„Ehm, a hrabou se ti rodiče často ve věcech?“

„Mojí rodiče nejsou žádný cvoci.“

„Jo. Dobrý.“ Přemýšlela, až se jí na čele udělaly vrásky. „Počkej, ještě jsem vlastně na něco zapoměla.“ Přiblížila se o krok a zvedla k němu obličej. Její žvýkačkový dech a harémový parfém vytvářely velmi podivnou kombinaci. „Nesmíš to nikomu ukázat. Jinak to nefunguje. Musíš to hned schovat a nikomu neříkej, že jsem ti to dala. Slibuješ?“

To bylo fakt dětinské. Protáhl obličej. „Proč?“

„To jsou pravidla,“ řekla Brynne důrazně. „Když to neslíbiš, nemůžu ti nic dát.“

Nick nahlas a demonstrativně našťvaně vzdychl. „Pro mě za mě. Slibuju.“

„Ale nezapomeň na to, jo? Jinak budu mít problém.“ Podala mu ruku, on ji stiskl. Cítil, jak je její ruka horká. Horká a trochu vlhká.

„Dobře,“ zašeptala Brynne. „Spoléhám na tebe.“ Podívala se na něj pohledem, který jak se Nick obával, měl být svůdný, pak vytáhla z tašky tenkou čtvercovou krabičku z plastu a vtiskla mu ji do ruky.

„Užij si to,“ vydechla a odešla.

Ani se za ní neohlédl. Veškerou jeho pozornost upoutal předmět, který držel v ruce – nepopsaný obal s DVD. Nick ho zvědavě otevřel.

Prý Linkin Park.

Tady dole bylo šero a Nick musel DVD natočit na světlo, aby viděl, co na něm bylo Brynininým dětským písmem napsáno.

Bylo to jedno jediné, Nickovi zcela neznámé slovo – Erebos.

Po zbytek dne si ho Jamie kvůli Brynne dobíral – to bylo pro Jamieho typické a vůbec ne špatné. Horší byl boj s pokusem vytáhnout DVD z kapsy bundy a kamarádovi ho ukázat. Ale vždycky se nakonec ovládl. Nejdřív se na něj podívá sám, co to je a proč se všichni chovají tak tajuplně. Ale v žádném případě se k těm tajnůstkářům nepřidá a nestane se jedním z nich, když jemu samotnému tak lezou na nervy.

Den ve škole se dnes nekonečně táhl. Nick se nemohl soustředit, jeho pozornost se stále znovu obracela k nenápadnému předmětu v bundě. Cítil jej i přes tři vrstvy oblečení. Jeho váhu. Jeho hrany.

„Není ti špatně?“ zeptal se ho Jamie krátce předtím, než zazvonilo na poslední hodinu.

„Ne, proč?“

„Protože se tak zvláště tváříš.“

„Jenom přemýšlím.“

Jamieho koutky to zacukalo. „Nech mě hádat. O Brynne? Dal sis s ní rande?“

Nick nemohl pochopit, jak si Jamie může myslet, že se mu líbí někdo jako Brynne. Ale dnes neměl chuť se dohadovat.

„A kdyby jo?“ odvětil a ignoroval Jamieho výraz říkající ‚Já to věděl‘.

„Tak doufám, že se zítra dozvím podrobnosti.“

„Jasně. Teda, chci říct, nevím. Možná.“